

Havaal, der er saa tykke som en tolvvaars Dreng. Under Henviſning til deres Ejendomsdom som Adkomst fik disse Folk ved Højesteretsdom Ret til at forbyde de frie Fiskere at fiske med Fiskeruser. Det fremgaar af denne Højesteretsdom og Proceduren derunder, at der vel var erhvervet Hævd paa, at frie Fiskere kunde ligge der og fiske med løs Krog; det havde fundet Sted i Alderstid, og det kunde ikke forbydes, men disse Torskeruser var noget, som først var blevet opfundet for hen ved en Snes Aar siden. Det kom først i Brug paa Kysten af Jylland og senere hernede, og det viste sig, at man kunde faa Torsk til at gaa i Ruserne, og det var der ikke vundet Hævd paa, og Højesteret statuerede, at det var et Brud paa Stadeejernes Ejendomsret.

Efter dette er den store Fiskerbefolkning i den nordlige Del af Øresund i Virkeligheden brødløs og prisgiven Stadeejernes Naade og Barmhertighed. Bundgarn og Aaleruser maa de ikke sætte ud; det kan de endda finde sig i. Den Fiskerilovgivning, vi laver herinde, er saaledes, at man i Øresund saa at sige ikke maa bruge Slæbevaad eller noget virksomt Redskab; det maa de ogsaa finde sig i. Men de maa ikke en Gang paa et Tidspunkt, hvor Staderne er aldeles ubrugte af Stadeejerne, hvor der hverken findes Bundgarn eller Aaleruse eller noget som helst andet Fiskeriredskab, sætte en stormasket Ruse ud for at fange de Torsk, der vil gaa i den. Dette er Uret, dette er økonomisk set et Misbrug af eller rettere en Hindring for at bruge de Rigdomme, som Havet rummer, og det er ganske urigtigt, at Lovgivningsmagten vedblivende vil finde sig i, at en hel Del af det danske Søterritorium paa en saadan Maade beslaglægges for nogle enkelte, som endda ikke udnytter det helt. Nu er det saadan med Fiskerne, at de faar Børn ligesom vi andre, og der opstaar en ung Fiskerbefolkning deroppe, der stadig vokser, og de vil ikke udvandre; har Faderen været Fisker, vil Sønnerne ogsaa være det, og der bliver mere og mere Nød mellem dem, for fiske maa de ikke, og fiske vil de.

Jeg vil anraabe Lovgivningsmagten om at komme disse Mennesker til Hjælp. Jeg har en Gang begyndt Forsøget derpaa, men den daværende Landbrugsminister hjalp mig ikke; han blev paa samme Tid Direktør for Nationalbanken og havde meget andet at gøre. Jeg fik ikke den Gang den Hjælp, jeg skulde have, men jeg vil bede den højtærede nuværende Landbrugsminister om at hjælpe mig med dette. Det er ikke saa stor en Opgave, som man tror.

Ved en Ekspropriation af disse Stader, som Statsmagten jo maatte skride til, kunde der ikke være Tale om at udbetale større Summer end de Summer, der er betalte for Staderne indtil en vis Tidsgrænse, og de Folk, som før var Stadeejere, kunde deltage lige med Fiskerbefolkningen i Fiskeriet deroppe; de kunde beholde deres Bundgarnsplads ganske som en anden Mand, der har en Bundgarnsplads og har haft den i Overensstemmelse med Fiskerilovens almindelige Bestemmelser. Men vi maatte saa føje til, at der paa Strækningen fra Rungsted til Kronborg ikke skulde findes nogen Aalegaardsret. Af mange andre Grunde er ogsaa en Aalegaardsret paa en saadan med Villaer bebygget Strand umulig. Villaerne ligger med en Facade til Stranden af 60—70 Alen, og finder Villaejerne paa at ville have Aalegaarde ude allesammen, bliver der jo slet ikke nogen Mening eller Hold i det. Vejen er ikke ufremkommelig. Efter at løseligt Skøn, jeg har dannet mig, saa vidt jeg har kunnet samle Materiale dertil — det Materiale, jeg i sin Tid begærede af Landbrugsministeriet, blev mig desværre nægtet, men det kan ikke være besværligt at faa det Materiale —, vil hele den Historie kunne gøres for saadan noget som 50—60,000 Kr. Det vilde være heldigt, om Staten kom denne Befolkning til Hjælp, om den afskaffede den Indskrænkning paa det danske Søterritorium, som ligger der til Skade for Befolkningen og Næringslivet og som en stadig Trusel mod de Fiskere, der tillader sig at bo eller være fødte deroppe paa Kysten.

Jeg kan ikke slutte uden at ofre nogle Ord paa et Blad, som er blevet omdelt her paa vore Pladser. Det er en Beretning om Kongeriget Danmarks Hypotekbanks Virksomhed; den er afgivet af de af Rigsdagen valgte Revisorer. Det er et Blad, som jeg vil opfordre ærede Medlemmer til at læse. Det er jo ikke saa ofte, vi hører Tale om Hypotekbanken, og det er ikke saa ofte, vi støder paa Tilfælde, hvor den har gjort Gavn; man hører den ofte mistænkeliggjort. Jeg havde saaledes Lejlighed til i en ikke ganske privat Kreds fornylig at tage meget skarpt til Orde overfor en Mand, der benævnedes den Kongeriget Danmarks Hypotekbank eller Ben- og Rigsdagsbank. Jeg sagde, at det var ganske utilbørlige Ord at sige, og hvor han kunde falde paa at sige noget saadant, men Manden gav til min store Forbavselse ikke op, men gjorde mig opmærksom paa, at denne Bank skiftede Direktør hvert Øjeblik, og at det var et mærkeligt Tilfælde, at der altid fandtes